

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟ
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΜΑΪΟΣ – ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2020

Μάιος

Κυριακή 3 Μαΐου 2020.

Κυριακή τῶν Μυροφόρων.

(Μρ. 15, 43 – 16, 8).

«...λίαν πρωϊ...» (Μρ. 16, 2)

Χριστός Ἄνέστη! Μετά ἀπό τήν ἀσέληνη νύκτα τοῦ θανάτου, μέσ' ἀπό τό ἀπέλπιδο σκοτάδι τῆς ἁμαρτίας, μέσ' ἀπό τό ζόφο καί τήν καταχνιά τῆς ἀνυπακοῆς καί τῆς φθορᾶς ξημερώνει ἕνα καινούριο πρωινό. Ὁ ὄρθρος πού σήμερα ἀνατέλλει κουβαλάει τήν ὀλοζώντανη χαρά τῆς νίκης ἐναντίον τοῦ θανάτου. Φέρνει μαζί του τήν ὀλοφώτεινη ἐλπίδα τῆς ἀληθινῆς καί ἄδυτης ζωῆς, ἡ ὁποία ἔρχεται νά ἐγκατασταθεῖ γιά πάντα στόν κό-

σμο καί νά θριαμβεύσει ἐναντίον τοῦ κοσμοκράτορα τοῦ αἰῶνος τούτου καί τῶν δυνάμεών του.

Κάθε πρωινό γιά τούς ἀνθρώπους εἶναι ἓνα ξεκίνημα. Μέ τίς πρώτες ἀκτίνες τοῦ αἰσθητοῦ ἡλίου οἱ ἄνθρωποι ξυπνοῦν, γιά νά ριχτοῦν στούς ἀγῶνες καί τίς ἀγωνίες μιᾶς καινούριας ἡμέρας. Κάθε ὄρθρος εἶναι μία ἀφετηρία ζωῆς. Κάθε πρωινό ἀρχίζει μία διαδρομή, γιά τήν ὁποία δέ γνωρίζει κανείς ἂν θά εἶναι εὐχάριστη ἢ δυσάρεστη, ἂν θά εἶναι διαδρομή προόδου ἢ ὀπισθοχώρησης, ἂν θά εἶναι γεμάτη ἀπό χαρές καί γέλια ἢ ἀπό θλίψεις καί δάκρυα. Αὐτό πού κάνει τόν ἄνθρωπο νά ξυπνάει κάθε ἡμέρα καί νά ριχνεται στή στράτα τῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἐλπίδα. Ὅλοι κουβαλᾶμε μέσα μας τήν κρυφή ἐλπίδα πώς ἡ ἡμέρα πού ξεκινάει θά εἶναι καλύτερη ἀπό τίς προηγούμενες.

Αὐτή ἡ ἐλπίδα ἔκανε καί τίς Μυροφόρες νά σηκωθοῦν ἐκεῖνο τό πρωινό τῆς «μιᾶς τῶν

Σαββάτων» και να πάρουν τό δρόμο προς τό κενό μνημείο. Μιά μυστική έλπίδα ήταν ή έσωτερική δύναμη πού τίς ώθησε να άψηφήσουν κάθε λογική και όλα τά κοσμικά δεδομένα και να κάνουν κάτι παράτολμο και ριψοκίνδυνο. Ήταν ή έλπίδα πώς θα άντίκριζαν και θα φρόντιζαν τό σωμα του πολυαγαπημένου τους Ίησοϋ. Και μόνο πού θα έβλεπαν τή γλυκύτατη μορφή Του ήταν άρκετό γι' αυτές. Και μόνο πού θα άπλωναν στό νεκρό σωμα Του τά άρώματα τής άγάπης τους γέμιζε τήν ψυχή τους. Ή έλπίδα να δοϋν τή μορφή Του, άκόμη και νεκρή, ήταν άρκετή για να τίς ξυπνήσει «λίαν πρωϊ». Πρίν ό ήλιος προλάβει να άγγίξει μέ τίς ακτίνες του τό δέρμα τής γής, εκείνες «προλαβοϋσαι τόν όρθρον», προλαβαίνοντας δηλαδή τό ξημέρωμα, είχαν άρχίσει ήδη τή διαδρομή τους, για να συναντήσουν τόν πολυλατρεμένο τους Κύριο. Αυτή ή έλπίδα έξαφάνισε κάθε δισταγμό και γέμιζε μέ θάρρος άντρικό τή γυναικεία φύση.

Χωρίς νά τό έχουν συνειδητοποιήσει είχαν επενδύσει τήν ἐλπίδα τους σ' ἐκεῖνο τό πρόσωπο πού δικαιώνει ὅλες τίς ἐλπίδες τῶν ἀνθρώπων. Ὅσο ἦταν κοντά τους ζωντανός εἶχε ἐκπληρώσει ὅλες τίς ἐλπίδες καί τίς προσδοκίες τους. Τίς εἶχε καθαρήσει καί θεραπεύσει ἀπό τήν ἁμαρτία, ἔδωσε στή ζωή τους καί στήν ὑπαρξή τους νόημα καί ἀξία μοναδική, φώτισε τά σκοτάδια τῆς ἐσωτερικῆς τους ἄγνοιας καί τοὺς ἀνοιξε τά μυστικά μονοπάτια τῆς θεογνωσίας. Ἐκεῖνος ἔγινε τό ἐπίκεντρο τῆς προσωπικότητάς τους καί δέν μπορούσε αὐτό νά ἀκυρωθεῖ οὔτε μέ τό θάνατό Του. Τό πρόσωπό Του εἶχε γίνει ἡ ζωντανή ἐλπίδα γιά τήν πραγματοποίηση τῆς πιό μεγάλης προσδοκίας καί τοῦ πιό σημαντικοῦ αἰτήματος, τοῦ αἰτήματος τῆς σωτηρίας καί τῆς λύτρωσης. Οἱ Μυροφόρες δέν ἄντεχαν στήν ιδέα ὅτι μπορούν νά ζήσουν χωρίς Χριστό. Ἐτρεξαν κοντά Του ἀκόμη καί μετά τόν τραγικό θάνατό Του. Ἀκόμη καί στό

νεκρό Του πρόσωπο εκείνες έβρισκαν τήν αληθινή ζωή.

Αυτό είναι ή αίσθηση και ή βέβαιη πίστη κάθε αληθινού μαθητή του Κυρίου. Όποιος γνωρίζει και ντύνεται τό Χριστό κατά τή ζωή του έδω, στή γη, έλπίζει ότι μπορεί νά Τόν αγαπάει και νά μείνει ένωμένος μαζί Του για πάντα. Κάθε ήμέρα για τόν πιστό είναι ή επανεκκίνηση μιās πορείας προς τόν Ίησοῦ. Κάθε πρωινό μαζί μέ τήν ανατολή του ήλιου ανατέλλει μέσα του ή έλπίδα ότι ό Κύριος είναι κοντά του. Κάθε πρωινό ό πιστός έχει τή βεβαιότητα ότι καμία δύναμη δέν μπορεί νά τόν χωρίσει από τόν πολυαγαπημένο Ίησοῦ. Μέ λαχτάρα και θάρρος τρέχει τό Κυριακάτικο πρωινό στό Ναό του Θεού, για νά ένωθεί μέ τό Νυμφίο τής καρδιάς του. Καμιά ταφόπλακα και καμιά συμβατικότητα δέν τόν απομακρύνει από τό πρόσωπο του Χριστού, πού είναι ή μοναδική επιθυμία και άπαντοχή του.

Οἱ Μυροφόρες μᾶς δείχνουν τό δρόμο τῆς συνάντησης μέ τήν ἀληθινή ζωή. Ἡ κακία, ἀκόμη και ἂν προσπάθησε νά σφραγίσει τήν ἀληθινή ζωή στόν τάφο τῆς λησμοσύνης καί τῆς φθορᾶς, δέν τά κατάφερε. Ὁ Νικητής τοῦ θανάτου ἔσπασε τά δεσμά τοῦ τάφου καί περιμένει ὀλοζώντανος κάθε μυροφόρα ψυχή καί κάθε μυροφόρο πιστό νά Τοῦ προσφέρουν τά μύρα τῆς ἀγάπης. Ἐκεῖνος ποθεῖ καί ζητάει ἀκατάπαυστα νά τούς ἀντιπροσφέρει τήν εὐωδία τῆς δικῆς Του παρουσίας μέσα τους.

Μακάρι νά γίνουμε ὅλα τά πρωινά καί ὅλες τίς ἡμέρες τῆς ζωῆς μας μιμητές τῆς εὐωδιαστῆς πορείας τῶν Μυροφόρων, γιά ν' ἀπολαύσουμε τό δυνατό καί ἀκένωτο ἄρωμα τῆς σωτηρίας μας ἀπό τώρα καί γιά πάντα. Ἀμήν.